

ше спокоен и водеше с твърда ръка и смел^аващо изкуство войната, всеки твърдо вярваше, че победата ще бъде с българите.

Отново, както при времето на Крума, се повтаряше вечният двубой: старостта се противопоставяше на младостта, силата на правдата, храб^ростта на злото.

Разгневен от упоритата съпротива на Овеч и Преслав, Исак Ангел отмина по-малките крепости, чиито защитници напуска^{ха}и кулите си, скача^{ха}и като елени по височините и като диви кози се кат^ареж^а по стръмнините, но избягва^{ха}и да влизат^а в ръкопашен бой. Той се реши^а на всяка цена да превземе Търново.

Бавно напредваше византийската армия по древния, широк и удобен път към българската столица. Начело се движеше цялата ромейска конница, с вождове Мануил Камица и Исак Комнин, зетя на севастократор Алексей. Следваше пехотата, сред която беше сам императора с брат си Алексей, подире им ^{следваше} не^{малко} несметно число обсадни машини, ^{посл}обоза, а за охрана на последните части, бяха отрядите на севастократор Йоан Дука, чичо на императора.

Търново бе обсаден.

Изтръпна цялата българска земя. И от всякъде се притече помощ на Асена. Ако куманите не ^{целият} могат да минат Истрия, то новите съюзници на Асена - бродниците ^{от}руси, които обитават ^{край} устията на Истрия, пращат своите дружини. От Долна земя тръгват доброволци и приближават в усилен ^и поход, пределите на ^исвободната родина.

В Цариград чакат всеки ^{миг}момент да чуят вест, че Търново е паднал.

Не беше ли прославеният съдия Никита Хоният държал вдъхновено слово пред императора, преди той да потегли с войските си към България? Не беше ли му пожелал: "денем слънцето да не